

متن پرسش

سلام علیکم: با عرض ادب خدمت شما ستاد گرانقدری که طی چند سال اخیر انس ویژه ای با مباحث تون پیدا کردم و در این ایام نوجوانی در یافتن مسیری بزرگ به وسعت جهانی که در آن هستم کتب شما توانست راهنمایی ام کند و البته از جهت خانوادگی و ارتباطی که با مادرم خانم پیراوی ونک داشتید، بیشتر ارادت و علقه عاطفی به ایشون پیدا شد و ارادت بیشتری به حضرتعالی پیدا کردم. استاد عزیز؛ مطلبی بشدت ذهنم رو درگیر کرده، اینکه چرا هنوز با وجود انجام عبادات و مراقبه های نفسانی، هنوز راه را پیدا نکردیم و قلبمان در راه قرار نگرفته و آن را در نیافته است. این را بدین جهت عرض می نمایم که در کتاب فعلیت یافتن باورهای دینی، فرمودید بزرگانی مثل امام، علامه طباطبایی، آیت الله قاضی در کمیت عبادات و انجام فرائض با متدینین ما آنچنان تفاوتی ندارند بلکه تفاوت آنها اینست که آنها راه را می یابند و قلبشان آن راه را در می یابد و لذا از گذشته و آینده که عدم است رها شده و حال را در می یابند که وجود دارد و انسان را از حجاب زمان رها می کند. این ره یافتگی و یافتن آن راهی که ما را از حجاب زمان رها می کند، چرا هنوز با وجود آن عبادات و مراقبه ها یافت نشده و ما سرگردانیم؟ آیا علتش این است که هنوز روح عبادات و هدف حیات زمینی را نیافته ایم یا اینکه هنوز جهان را به وسعت وجودی خود معنا نکرده ایم یا علت دیگری در میان است؟ التماس دعا؛ موفق باشید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چه می‌گویی پسر؟! مثل آتشفشان شده‌ای و خودت هم نمی‌دانی. «به کجا چنین شتابان؟». «رهرو آن است که آهسته و پیوسته رود». بحمدالله در خانواده‌ای این‌چنین با طمأنینه و با سابقه‌ی دیانت دیرین، به طلوع آمده‌ای و به خوبی در زیر سایه‌ی مادری آن‌چنین حکیم و گشاده‌فکر روزگار می‌گذرانی. کم نداری. من نمی‌دانستم این آقای برمکی که ما را بمباران سؤالات خود کرده است، شما هستید؟! کمی به دور اندیشه‌ی مادرت که استادی است ارزشمند با آثاری اندیشمندانه، بچرخ، آن راه که به دنبالش هستی، به ظهور می‌آید، ولی مناسب این تاریخ. تا حقیقت را در آینه‌ی انقلاب اسلامی به تماشا بنشین و با آن مأنوس باشی. موفق باشید